

Отборъ млади здравенака,
 Всички равни до единъ
 Вождъ имъ Черноморъ саминъ...
 Кой на туй не ще се чуди?
 Туй се струва да се види!“
 Гости умни си мълчатъ,
 Споръ да водятъ тѣ не щатъ.
 Царъ Салтанъ се чуди, мае,
 А мухата вечъ не трае:
 Забрѣмчава и тозмигъ
 Се раздава страшенъ викъ —
 Зла тъкачка поблѣднява
 И око ѝ окривява...
 Всѣки вика: „дрѣжте, ахъ...
 Ето тука... не можахъ!
 Дрѣжте, дрѣжъ тамъ, Ахъ злосторца!
 Ние тебе...“ Прѣзъ прозорца
 Княза вече прѣбрѣмчалъ,
 Надъ морето захвѣрчалъ.

Край брѣгъ княза се разхожда,
 Отъ море очи не свожда.
 Ето лебеда познатъ
 Плува пакъ къмъ княза младъ.
 — „Здравѣй, княже мой прѣкрасенъ,
 Що изглеждашъ тѣй нещастенъ?
 Що тежи ти? обади!“
 Пакъ му лебеда реди.
 — „Тѣжно ми е, князь отврѣща,
 Че си нѣмамъ рѣдкость сѣща —
 Чудно чудо, за кое
 Се научихъ задъ море“.
 — „А какво е това чудо?“
 — „Море нѣгдѣ бий се лудо,
 Съ ревъ налита къмто брѣгъ,
 Гдѣ разлива се вѣвъ бѣгъ,
 Изъ вълнитѣ му пѣнливи
 Припватъ въ брони жаръ-свѣтливи
 Тридесетъ и три юнака —
 Отборъ млади здравенака,
 Всички равни до единъ
 Вождъ имъ Черноморъ саминъ“.
 Лебедъ-птица проговаря:
 Князу тихомъ отговаря:
 „Туй ли, мили, било то?
 Не тѣгувай! И защо? —
 Братя ми сѣ тѣзъ юнаци,
 Тия морски здравенаци.

Тукъ при тебе скоро тѣ
 Щатъ задружно долетѣ.“

Князу става драго, леко —
 И отъ кула надалеко
 Вперва погледъ, а море
 Вечъ бѣснѣе, вечъ реве...
 И изъ вълни му пѣнливи
 Припватъ въ брони жаръ-свѣтливи
 Тридесетъ и три юнака
 Отборъ млади здравенака
 Все юнаци до единъ,
 Вождъ имъ Черноморъ саминъ.
 Тридесетъ и три юнака,
 Отборъ млади здравенака
 Къмъ палата му вървятъ
 Нѣщо нему да явятъ.
 Княза радо се засмива
 И на срѣща имъ отива.
 Насѣбралъ се сума свѣтъ.
 Дума вожда бѣлобрадъ:
 „Княже, лебеда ни прати
 Къмто твоитѣ палати
 И порѣжки ни порѣжа
 Тукъ да пазимъ твоя градъ,
 Тѣй разкошенъ и богатъ.
 Отъ сега ежедневно
 Тукъ ще бѣдемъ непрѣменно —
 Ще дохаждаме сами
 За да вардимъ тѣзъ стѣни.
 За сега ще си отидемъ,
 Ала скоро ще се видимъ“.
 Слѣдъ туй пакъ задружно тѣ
 Си отиватъ у море.

Ей низъ море вѣтъръ вѣе,
 Корабъ гони и люлѣе;
 Корабъ къмъ брѣга лети
 Надъ разпѣнени вълни,
 Къмто острова познати
 Къмто царскитѣ палати.
 Отъ брѣга ей вечъ гърмятъ,
 Канятъ гоститѣ да спратъ.
 Слизатъ гости сѣ отбрани,
 Князь Гвидонъ въ дворецъ ги кани,
 Гдѣ обѣдъ богатъ имъ далъ,
 Па слѣдъ туй въпросъ задалъ:
 „Я кажете, мои мили,